

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem
JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobkyně: E. P.

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, IČ 00006963,
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 6. 12. 2021,
č. j. X,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalované, kterým byly zamítnuty námitky a bylo potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 1. 7. 2021, č. j. X, jímž Česká správa sociálního zabezpečení pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), zamítla žádost žalobkyně o invalidní důchod. Žalobkyně v žalobě uvedla jediný žalobní bod, ve kterém je obsažena námitka, přičemž tuto námitku uvedla žalobkyně i jako

námítku proti rozhodnutí správního orgánu o její žádosti o invalidní důchod. Tato námitka spočívá v požadavku žalobkyně, kterému žalovaná nevyhověla, a to, že žalovaná měla zohlednit dlouhodobou pracovní neschopnost žalobkyně od 3. 4. 2000 do 30. 9. 2000 v jejím invalidním důchodu. Žalobkyně tvrdí, že pro to nemá řádně započítány všechny doby pojištění. Z tohoto důvodu považuje žalobkyně rozhodnutí, které bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když žalovaná odmítla uznat její dlouhodobou pracovní neschopnost v uvedeném období, kdy podle jejího názoru byla v „ochranné lhůtě“.

2. Žalovaná odkázala na žalované rozhodnutí a poukázala i na skutečnost, že o stejném požadavku žalobkyně již žalovaná rozhodovala a to v předchozím svém rozhodnutí ze dne 25. 4. 2014, č. j. X. V tomto rozhodnutí jsou uvedeny důvody pro neuznání tohoto požadavku a žalobu proti tomuto rozhodnutí zdejší soud svým rozsudkem ze dne 26. 11. 2014, č. j. 61 Ad 3/2014-66 zamítl. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.
3. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích výše zmíněného žalobního bodu, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
4. Jak vyplývá ze správního spisu, z vlastní rozhodovací činnosti krajského soudu a z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu, přičemž to není ani mezi účastníky sporné, žalobkyně v námitkách proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, jimž byla žádost žalobkyně o invalidní důchod zamítnuta, uvedla, že v období od 3. 4. 2000 do 30. 9. 2000 byla v dlouhodobé pracovní neschopnosti a že v tomto období poklesla její schopnost výdělečné činnosti o více než 66% a že pokud Česká správa sociálního zabezpečení neuzná mimosoudně její dlouhodobou pracovní neschopnost v této době a nevydá opravný list důchodového zabezpečení, tak nikdy nebudou splněny podmínky pro dorovnání plného invalidního důchodu. K této námitce žalovaná uvedla, že k požadavku žalobkyně na uznání dlouhodobé pracovní neschopnosti v období od 3. 4. 2000 do 30. 9. 2000 nelze započítat do celkové doby pojištění přiznání k plnému invalidnímu důchodu tak, již bylo „*mnohokrát konstatováno*“ a k dorovnání plného invalidního důchodu tedy dán důvod není. O zcela stejné námitce, který zahrnuje výše zmíněný požadavek žalobkyně na právní posouzení období od 3. 4. 2000 do 30. 9. 2000, které bylo žalovanou vyňato z tohoto pojištění a žalobkyně se domáhá toho, aby tato doba byla zohledněna v jejím invalidním důchodu, se zabýval zdejší soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2014, č. j. 61 Ad 3/2014-66, když o stejném požadavku rozhodovala Česká správa sociálního zabezpečení v rozhodnutí ze dne 25. 4. 2014, č. j. X, v němž tento požadavek odmítla uznat a uvedla i též k tomu věcné důvody, přičemž toto rozhodnutí bylo předmětem soudního přezkumu ve výše označené věci. Žalobkyně proti tomuto předchozímu rozhodnutí žalované, v němž byla v podstatě uplatněna totožná námitka jako v projednávané věci, podala žalobu ke zdejšímu soudu, v němž podstatě uplatnila totožnou námitku jako v dané věci, kdy tedy nesprávně žalovaná posoudila sporné období od 3. 4. 2000 do 30. 9. 2000 a že toto období měla žalovaná zohlednit v jejím invalidním důchodu z důvodu trvání dlouhodobé pracovní neschopnosti v ochranné lhůtě. Krajský soud tuto žalobu zamítl rozsudkem ze dne 26. 11. 2014, č. j. 61 Ad 3/2014-66, přičemž dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, a uvedl v rozhodnutí věcné důvody svědčící o správnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2014, č. j. X. Vzhledem ke skutečnosti, že o

předmětné námitce již jednou žalovaná rozhodla, a požadavkem v této námitce uvedeným se zabýval i krajský soud v rámci výše zmíněného soudního přezkumu předchozího rozhodnutí žalované, a to v rozsudku ze dne 26. 11. 2014, č. j. 61 Ad 3/2014-66 (kasační stížnost žalobkyně proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 2. 2015, č. j. 6 Ads 5/2015-20), považoval krajský soud za dostatečné, když žalovaná v žalovaném rozhodnutí pouze odkázala pouze na skutečnost, že o stejném požadavku bylo již rozhodováno a nezopakovala v žalovaném rozhodnutí svoji argumentaci z předchozího rozhodnutí a z rozhodnutí krajského soudu. Za situace, kdy nejenže ve stejné právní otázce v rámci uplatněné výše zmíněné námitky rozhodla žalovaná již jednou ve výše zmíněném rozhodnutí, ale dokonce i krajský soud ve výše zmíněném rozsudku, považoval by krajský soud za nadbytečné a příliš formalistické, aby žalovaná znovu zopakovala svůj právní závěr k této otázce ještě jednou v žalovaném rozhodnutí, a to tím spíše, když ve věci rozhodoval o této právní otázce již krajský soud, kdy pravomocným rozsudkem žalobu žalobkyně proti předchozímu rozhodnutí žalované týkající se stejné otázky, zamítl.

5. Proto krajský soud v dané věci opětovně se zabýval výše zmíněnou námitkou, přičemž v dané věci vycházel z předchozího svého rozhodnutí, v němž byl požadavek žalobkyně výše zmíněný již jednou posouzen, a to v rozsudku krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 26. 11. 2014, č. j. 61 Ad 3/2014-66, když takový postup mu umožňuje ustanovení § 52 odst. 2 s.ř.s. Krajský soud z tohoto rozsudku vycházel, když nezjistil existenci okolností, které by měly vliv na změnu předchozího právního názoru, vysloveného v předchozím rozsudku zdejšího krajského soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 61 Ad 3/2014-66 (takovou změnu právního názoru by mohla odůvodnit změna konstantní soudní judikatury), proto opětovně k požadavku žalobkyně k zohlednění doby od 1. 4. 2000 do 30. 9. 2000 ve výpočtu invalidního důchodu jako ochranné doby uvádějí následující závěry:

„Podle § 11 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění tehdy platném znění je dobou pojištění po 31. prosinci 1995 doba účasti na pojištění

- a) osob uvedených v odst. 1 písm. a až 1) a odst. 2, za kterou bylo v České republice zapláceno pojistné.*

Podle § 145b zákona o sociálním zabezpečení v tehdy platném znění:

(1) Nemocenské pojištění osob samostatně výdělečně činných je dobrovolné. Osoba samostatně výdělečně činná může být však účastna nemocenského pojištění jen v těch kalendářních měsících, za které je povinna platit zálohy na pojistném na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „zálohy na pojistné na důchodové pojištění“) nebo za které není povinna z důvodů uvedených v § 14 odst. 7 zákona České národní rady č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanci, ve znění zákona č. 160/1995 Sb., platit zálohy na pojistné na důchodové pojištění.

(2) Účast osoby samostatně výdělečně činné na nemocenském pojištění vzniká dnem, od kterého se osoba samostatně výdělečně činná přihlásila k nemocenskému pojištění, nejdříve však dnem, ve kterém se k tomuto pojištění přihlásila. Nemocenské pojištění však vznikne dnem, od kterého se osoba samostatně výdělečně činná přihlásila k nemocenskému pojištění, pokud se k tomuto pojištění přihlásila nejpozději do osmi dnů ode dne, ve kterém

zahájila nebo znovu zahájila samostatnou výdělečnou činnost, jestliže se v této lhůtě přihlásila též k účasti na důchodovém pojištění; podání přihlášky k účasti na důchodovém pojištění se nevyžaduje, pokud osoba samostatně výdělečně činná je povinna platit zálohy na pojistné na důchodové pojištění podle § 13 odst. 1 písm. b) zákona České národní rady č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění zákona č. 160/1995 Sb. Nemocenské pojištění nemůže vzniknout přede dnem, od kterého je tuto činnost oprávněna vykonávat.

Podle § 145d zákona o sociálním zabezpečení v tehdy platném znění:

(1) Nemocenské náleží osobě samostatně výdělečně činné, která je podle zvláštního předpisu uznána dočasně neschopnou k výkonu své dosavadní samostatně výdělečné činnosti (dále jen „pracovní neschopnost“). Nemocenské též náleží, byla-li osobě samostatně výdělečně činné nařízena karanténa podle zvláštního právního předpisu (dále jen „karanténa“).

Podle § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění v tehdy platném znění:

Vyloučenými dobami jsou před 1. lednem 1996 doby, které se podle předpisů platných před tímto dnem vylučovaly při zjišťování hrubých výdělků pro účely výpočtu průměrného měsíčního výdělku. Vyloučenými dobami jsou po 31. prosinci 1995, pokud se nekryjí s dobou účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. e), dobou pojištění, v níž měl pojištěnec příjmy, které se zahrnují do vyměřovacího základu, dobou pojištění podle § 11 odst. 1 písm. b), nebo dobou, za kterou náležely náhrady uvedené v § 16 odst. 3 větší druhé, doby

- a) pobírání dávek nemocenského pojištění (péče) nahrazující příjem z výdělečné činnosti
- b) pobírání plného invalidního důchodu nebo starobního důchodu; přitom se za pobírání těchto důchodů považuje i vyplácení obdobných důchodů od zahraničního nositele pojištění,
- c) po které pojištěnec byl poplatníkem pojistného na pojištění, nelze-li zjistit výši jeho vyměřovacích základů
- d) výkonu vojenské služby v ozbrojených silách České republiky, pokud nejde o vojáky z povolání a vojáky v další službě, 5) a výkonu civilní služby,
- e) účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. r) a s)
- f) studia v § 5 odst. 1 písm. n),
- g) účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. n),
- h) přípravy pro pracovní uplatnění osob se změněnou pracovní schopností,
- ch) ode dne přiznání důchodu do konce roku přiznání důchodu, jde-li o případy uvedené v § 18 odst. 21 a 3, a doby před dosažením 18 let věku, jde-li o případy uvedené v § 18 odst. 2,
- i) za něž byly podle zákona o ochraně zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele o změně některých zákonů vyplaceny mzdové nároky v nižší částce než náležely.

Žalobkyně nebyla v uvedeném sporném období od 1. 4. 2000 do 30. 9. 2000 účastna nemocenského pojištění jako osoba samostatně výdělečně činná ve smyslu § 145b odst. 2, § 145d odst. 1 zákona o sociálním pojištění, když se k nemocenskému pojištění přihlásila dne 6. 4. 2000 s účinností od 1. 4. 2000, avšak 10. 4. 2006 podala odhlášku z důchodového pojištění osob samostatně výdělečně činných s účinností ke dni 31. 3. 2000.

Současně se podle § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění nejednalo o náhradní dobu pojištění, neboť bylo prokázáno, jak uvedeno shora, že žalobkyně se zpětně odhlásila

z účasti na důchodovém pojištění s koncem pojištění do 31. 3. 2000. Tedy, krajský soud se plně ztotožnil s právním posouzením věci, když doba od 1. 4. 2000 do 30. 9. 2000 nemohla být hodnocena jako doba pojištění /§11 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění v tehdy platném znění/, a to ani jako náhradní doba pojištění, ani jako vyloučená doba, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí žalované.“

6. Na uvedeném krajský soud setrval i ve vztahu k přezkumu žalovaného rozhodnutí, když ani z žaloby nevyplývají žádné nové argumenty a okolnosti, které by byly vůbec schopny zpochybnit výše zmíněný názor uvedený v předchozím rozsudku krajského soudu, se kterým se soud ztotožnil a uvádí ho i v tomto rozhodnutí opětovně ve stejném rozsahu a vyplývá z něj, že uvedený požadavek žalobkyně nebyl a ani v současné době není důvodný, a že výše zmíněná námitka žalobní není důvodná.
7. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
8. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšná žalobkyně neměla právo na náhradu nákladů řízení a žalované podle ustanovení § 60 odst. 2 s.ř.s. toto právo nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 23. března 2022

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje

